

faa vel ikke vilde modsætte sig, men dog heller ikke medvirke til, at den fjællandske Befolkning faar en Lettelse af de uforholdsmæssige Byrder, som den maa bære for Befordring af Gods og Personer paa Jernbanerne, saa at han ikke har Noget imod, at Sjællands Befolkning vedbliver at yde disse store Byrder til Bedste for Statskassen, og dette er, for at Statskassen for de derved indvundne Penge kan bygge større Befæstninger. Det er det ærede Medlems Standpunkt, at han altsaa ikke vil have Noget imod, at den fjællandske Befolkning vedbliver at yde uforholdsmæssige Offre i Sammenligning med den øvrige Befolkning i Landet til Landets Befæstning.

Winther: Det er en ganske lille Bemærkning, jeg vil tillade mig i Anledning af en Ytring af den sidste ærede Taler. Naar man veed, at Regjeringen vil afgjøre Sagen i Overgangstiden, uden at den vil høre Rigsdagens Mening derom, — det er jo nu slaaet fast, og det er netop det, Ministeren gjorde gjældende, at det var Noget, der maatte hævdes, at det kunde ske — saa er der ikke noget Besynderligt i, at jeg foreslaar, at i denne Overgangstid kunde man maasse sende Delegerede fra Rigsdagen; at dette skulde være noget farligt for Rigsdagen, forundrer og forbauser det mig at høre, og jeg kan ikke forstaa, hvorfra den umaadelige Tillid til Regjeringen er fremkommen hos det ærede Medlem. Han pleier ikke at være saa tillidsfuld overfor denne Regjering. Jeg skal forøvrigt til, hvad der blev talt om den Tillid, man maatte have til Regjeringen i økonomiske Sager, sige, at det forekommer mig, at vi ere i en Tilstand, der ikke kan siges at være parlamentarisk, og saa er det aldeles udenfor Ordren, at man fordrer Tillid af Rigsdagen og navnlig af dette Thing til en Regjering, som paa ingen Maade kan siges at være en parlamentarisk Regjering eller en saadan, som puffer at støtte sig navnlig til dette Thing, det vide vi jo Alle. Hvorfor skal det saa lade, som om vi havde en Regjering, der var saa at sige Kjøb af vort Kjøb og Ven af vore Ven? Det er jo Noget, som aldeles ikke svarer til Virkeligheden! Under en parlamentarisk Regjering kunde jeg forstaa denne Tillid ogsaa i den Slags Ting, men saaledes er jo ikke Forholdet her. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem, som nu er en Ynder af, at denne Lov gaar igjennem, gjerne vil sjerne et hvilket som helst Punkt, der maasse kunde komme til at lægge Hindringer veien derfor; men at der derfor behøves en saa overdreven Tillid til Regjeringen i disse Sager fra det ærede Medlems Side, kan jeg ikke forstaa. — Med Hensyn til et Punkt, som blev omtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Vilde), skal jeg ikke videre udtale mig. Jeg vil kun sige, at jeg er overbevist om, at de vedkommende Funktionærer kunne stole fuldstændig paa, at der i dette Thing og altsaa ogsaa

i Rigsdagen i det Hele taget vil vises dem al mulig Villighed. Jeg har aldrig set, saalænge jeg har siddet i Rigsdagen, at saadanne Mænd, hvis Stilling blev forandret af Statshensyn, have taget nogen Skade ved de Beslutninger, her ere blevne tagne. Særligt, om de skulle have deres Hjælp fra Staten paa den Maade, som de have havt den fra Selskabet, skal jeg lade staa hen; men det forekommer mig forresten, at der kunde være noget Rimeligt i, at man lod saadanne Forhold bestaa, saalænge Vedkommende levede, saa kunde de jo falde bort efterhaanden. Særligt kjende vi nok i andre Brancher — saaledes fra Theatret — Pensionstaxer, som faae Tilskud af Statskassen; det var altsaa ikke noget aldeles Uædvanligt, hvis det stete. Jeg skal, som sagt, ikke komme videre ind paa Sagen; men jeg vil dog endnu engang opfordre til, at man overveier, om det er rigtigt saaledes blindt hen at give Regjeringen fuld Indflydelse paa samtlige Sager denne Jernbanedrift vedkommende i den forestaaende Overgangstid — jeg beder bemærket, jeg taler om Overgangstiden; thi senere hen kan jo en Lov give særlige Bestemmelser. Naar Regjeringen frygter for, at Rigsdagen i Overgangstiden vil forbeholde sig nogen Indflydelse, saa siger jeg: Den mindste Indflydelse, den kan have, er, at man giver Regjeringen en Støtte i et Raad af Medlemmer af begge Thing, saa kan Regjeringen faae at vide, hvorvidt dens Anskuelser nogenlunde stemme med Anskuelserne i de to Thing.

Ordføreren (Berg): Den høitærede Minister syntes ikke at være ganske af min Mening, naar jeg antog, at § I gik ud paa, at Staten skulde overtage Selskabets Rettigheder og Forpligtelser pr. 1ste Januar 1880. Jeg kan ikke her støtte mig til nogen Opfattelse af hele Udvalget med Hensyn til dette Punkt, men jeg har dog ment, at det nødvendigvis maatte opfattes saaledes. Smidleritid, naar den høitærede Minister nu siger, at, saavidt ham bekjendt, eksisterer der ikke siden den 1ste Januar 1880 nogen Beslutning, som har forøget Forpligtelserne, undtagen Beslutningen om Pension til Direktør Notke og hans eventuelle Enke, hvilken Beslutning Udvalget ganske billiger i Realiteten; naar dette, siger jeg, er in confesso, saa indrømmer jeg den høitærede Minister, at nogen Tvivl om Forstaaelsen i den Henseende ikke har Noget at betyde i Realiteten. Naar det altsaa hævdes, at det kun er med Hensyn til dette Spørgsmaal, — men derimod ikke med Hensyn til senere Beslutninger, som maatte træffes paa Forslag af Menarbestyrelsen paa ekstraordinære Generalforsamlinger eller deslige, og som i mere eller mindre væsentlig Grad vilde forøge Forpligtelserne —, at Statens Byrder ved Overtagelsen skulde kunne tænkes at blive anerkjendte ved den paa Loven grundede Overenskomst, saa behøves der jo ikke nogen Omtale i denne Henseende, thi